

Den 14 januari spelade Second Line Jazzband på Råda Rum.
BILD: PRESSBILD

Sprudlande sväng från sammansvetsat gäng

SPF Vintergäcken har haft sin sjätte konsert på Råda Rum. Denna gång var det New Orleans-inspirerad jazz med Second Line Jazzband, från Göteborg, som levererade till publikens stora förtjusning.

Second Line Jazzband bildades 1989 i Göteborg av talangfulla musiker, merparten tonåringar. Man har etablerat sig som en av de främsta representanterna för traditionsbevarande jazz. På repertoaren står musik som ofta kan dateras ett sekel bakåt i tiden. Hela sexton cd:s har tillverkats, varav den senaste "Ready, Set, Go" släpptes för drygt en månad sedan.

Åtskilliga namnkunniga solister har gästade gruppen under årens lopp. Det har blivit turnéer i inte bara Norden utan också runt om i Europa och ett pris har instiftats. (avdelningen kuriosa: har lyssnat på och träffat fem av pristagarna.) Med tanke på hur länge jag lyssnat på skiftande stilar av jazz och skrivit om denna vidsträckta genre, kan

det tyckas märkligt att det för mitt vidkommande först nu blev premiärlyssning på Second Line Jazzband.

Har förvisso träffat på flera av medlemmarna i andra musikaliska sammanhang, och off stage på jazzkrogen Utopia när deras informelle ledare framträdde där i helgen.

Under dessa fint organiserade söndagsaftnar musiceras i två generösa set, denna gång inför en glad publik på drygt 200 personer. Bandets talesperson trombonisten Niclas Carlsson tar hand om presentation av låtar, upplyser om sättning och fyller på med improviserat, hejdlöst mellansnack som vore han en korsning av Kurt Olsson, Lindeman, Häckner och Farbror Frej. Kul bonusinslag, även om standarden skiftar. Givetvis förklaras bandnamet.

I främre ledet har munvige Carlsson sällskap av Klas Nilsson på trumpet jämte Olof Skoog på träblås, det vill säga anmärkningsvärt nog kombinationen tenorsaxofon/klarinet. Samtliga tar ton också vokalt, antingen var för sig eller unisont. Det sjungs med finesse och skärpa.

SITTANDES BAKOM DEM syns Hampus Andersson på akustisk gitarr och bakom trumsetet Johan Horner. I tradjazz kan inte den som lirar ståbas slappna av det minsta då den personen har en drivande roll. Denne rytmiserande pelare på kontrabas heter Per Bach. Männens enhetliga klädsel består tjusigt nog av svarta kostymer. Att vi förhållandevis ofta får mer än den förutsägbara glättighet som badar i taktfast energisk rytm, beror på att musikerna är skickligare, har ett större register, än vad genren normalt kräver.

Hetsande inledning kännetecknas av ihärdig rytmik. Följs upp med klämmig bit i form av "China Boy" i ett flöde av synkoper. Därpå följer en skönt släpig melodi signerad Hoagy Carmichael med Skoog vid sångmikrofonen och rivig komposition av Jerry Roll Morton som tvingar Bach att idka "hårdkörning". Att låtarna i denna tradition är korta med ett närmast hysteriskt tempo är en egenhet som påpekas.

En höjdare i första set infaller i "Savoy Blues" (Kid Ory), vars spänstigt utformade arr - hade önskat mer av sådana sofistikerade arr- gör att låten definitivt sticker ut. Klas Nilsson levererar hisnande solo medan Hampus Andersson snyggt vidareutvecklar harmoniken. Före paus levereras också ragtimatedoftande örhänget "High Society", toppat av fräsigt trombonsolo. Och därefter frigörs makalös energi när två nära nog identiska melodier vävs samman. Vi får veta att det handlar om soundtrack från tv-serien "The Macahans" och "Jump For Joy" (D. Ellington). Anlitad ljudtekniker ska berömmas för tillfredsställande akustik, ehuru stundtals på gränsen till för stark volym.

EFTER ATT PUBLIKEN fikar och vilat öronen tar andra halvan vid. Noterar återigen påtaglig spelglädje, frejdigt humör och i såväl ensemblespel som åtskilliga solon briljeras det. Efter ett alster av Trummy Young som blivit till bruksmusik inom lindy hop, glänser Klas Nilsson med en serie övertoner vilka refererar till Louis Armstrong. En bravad som följs upp vokalt i trevligt lunkande "Until The Real Thing Comes Along".

Konsertens avslutande del kulminerar i en avstickare, en country-influerad låt vars feature ägnas Hampus Andersson. Njuter av ekvilibristiskt spel som kommer till sin rätt genom ypperlig gitarrförstärkare. Blåssektionen kompletterar, även med sina röster. Second Line Jazzband avrundar den 14 januari med hurtig Cole Porter-melodi, en enormt snabbfotad låt där solister avlöser varandra samt smeksamt extranummer. I

en längre minst sagt intensiv sekvens ger Johan Horner sig hän, förvandlas i en eruption av shuffle till batterist i Gene Krupa style.

Maxad uppvisning! Utgår från att publiken hade stor behållning av den fartfyllda konserten, inklusive dess lugna låtar.

Mats Hallberg

redaktionen@lokalpressen.se